

MODLITBA ZA NOVÉHO BISKUPA

Milé sestry, milí bratři,
jak už víte, po dosažení 75 let věku jsem zaslal papeži Františkovi svou abdikaci a prosím vás, abyste jeho rozhodování o budoucnosti brněnského biskupského stolce provázeli svými modlitbami. Pokud se chcete modlit společně, můžete použít modlitbu uvedenou níže.

Váš biskup Vojtěch

*Bože, Dobrý pastýři,
svěřujeme ti jmenování nového brněnského
diecézního biskupa a prosíme:
veď mysl Svatého otce i všech,
kteří nesou za tuto volbu odpovědnost.
Dej nám takového biskupa,
který bude tvým obětavým a věrným služebníkem
a bude usilovat o to, co se ti líbí
a co je k prospěchu Božího lidu i celé církve.
Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.
Amen.*

ČEŠTÍ BOHOSLOVCI SE SVATÝM OTCEM (pokračování)

Protože jsem si všiml, že se do tohoto vševědoucího plátku dostalo pár fotek ze Slavnosti Soslání Ducha Svatého, kterou jsme jako bohoslovci z koleje Nepomucenum prožili společně se Svatým otcem, rozhodl jsem se k tomu napsat krátký komentář.

Napadlo vás někdy, co budete dělat, až vám bude 84 let? Já jsem si vřdycky představoval, jak budu sedět na lavičce s výhledem do zahrady, pokuřovat z dlouhé fajfky, debatovat o věčných tématech a lamentovat nad dnešní mládeží. Ale co kdyby se náhodou stalo, že byste byli řediteli nadnárodní společnosti a stále měli za úkol řídit firmu? A co víc – představte si, že byste byli hlavou a morální autoritou pro více než miliardu lidí a každý den museli mít setkání s osobami více či méně významnými, museli absolvovat dlouhé a náročné cesty a tak dále a tak dále. Jak byste se v takové situaci chovali...?

V neděli 23. 5. 2021, na Slavnost Soslání Ducha Svatého, jsem stál v Bazilice svatého Petra a čekal spolu s dalšími bohoslovci na příchod papeže Františka. Svatý otec přišel a začal si podávat ruku s vybranými osobami (v tomto případě šlo o delegaci z Hondurasu). Pak zamířil k nám. Cestou se však ještě zastavil v jednom koutě baziliky, aby pozdravil člověka, který se tam staral o jakousi techniku. Ta scéna byla neuvěřitelná: udýchaný, belha-

jící se papež šel daleko za hranice svých povinností a chtěl si i s tím „nejposlednějším“ potřást rukou, prohodit pár slov a usmát se na něj. Nejen na něj, ale opravdu na každého. Nakonec přišel i k nám a zachoval se stejně. Jeho pohled plný pokoje, za kterým se skrývá nemálo starostí, se jen tak nezapomene.

Když pak vidíte, jak slouží mši svatou, můžete vnímat smysl oběti tak nějak tělesněji. Kristus je na oltáři přítomen jako na kříži – Eucharistie zpřítomňuje jeho oběť na kříži. Pohled na to, jak papež jakožto náměstek Kristův přináší tuto oběť s opravdovou námahou, která doprovází každé jeho gesto, pomáhá alespoň malinko se přiblížit k velikému tajemství oběti Kristovy.

Tak takhle žije papež František. Žádná idylka na zahrádce, ale neustálá péče o sobě svěřený lid. Chtěl jsem vám o tom napsat ne proto, abych se pouze podělil o svůj zážitek, ale především pro to, abych vás vyzval k modlitbě za Svatého otce. On přijal nelehký úkol a plní ho s velkým pokojem a radostí, která nepochybně pochází i z modlitební podpory. Doprovázejme také my našeho papeže svou modlitbou v jeho službě. On sám nás často o tyto modlitby pokorně prosí. Pokud modlitbu potřebuje každý z nás, o co víc ten, který nás vede.

Daniel Martinek

POUŤ TAK TROŠKU JINÁ... ?

Měsíc září je, jako i jarní měsíc květen, dobrou mariánských poutí a zatím co v květnu se otevírá sezona poutí ve Křínách, září patří Panně Marii vranovské. Toto poutní místo je z Brna dosti dobře dostupné městským autobusem č. 57, dá se říci i pro starší lidi, kterým by delší cesta mohla být obtížná. Ke krásné bazilice Narození Panny Marie vede z okrajových částí Brna několik dobře přístupných lesních cest. Místo samo je udržováno řeholními bratry paulány. Kostel je součástí klášterního komplexu, který byl v posledních desetiletích nově zrekonstruován. Pod bazilikou se též nachází hrobka knížat Lichtenštejnů, bývalých majitelů zdejšího rozsáhlého panství, které bylo jedním z mnoha držav tohoto rodu na Moravě. (A pro zajímavost – knížecí lichtenštejnská korunka je k vidění nad hlavním oltářem v bazilice.)

O těchto známých trasách se nyní nechci zmiňovat, ale možná, že ne každý ví o trošku pomíjené poutní cestě z Lelekovic. Prakticky od náměstíčka v Lelekovicích je vybudována cesta, která je označována jako „Sedm radostí Panny Marie“. Provází ji sedm novodobých kapliček na způsob Božích muk – každé zastavení se váže k životní dráze Panny Marie a připomíná sedm událostí z jejího života, které jsou zde zobrazeny. U všech zastavení jsou umístěny též pěkné lavičky, kde je možno si odpočinout nebo se zamyslet, či krátce pomodlit. Chtěla bych vám tuto cestu přiblížit.

Poutník může dojet do Lelekovic městským autobusem linky č. 41 od nádraží Královo Pole a vystoupit na zastávce u re-

staurace. Zde hned uvidí panel, který je seznamuje s cestou a na němž jsou naznačena všechna zastavení. Podle tohoto návodu není nijak obtížné najít počátek cesty – ulici Paseky a návazně ulici Za kostelem, která stoupá dosti prudce do kopce. Jen pár kroků od posledních domků již uvidíme první zastavení. Připomíná událost Zvěstování, s andělským pozdravením „Buď zdráva, plná milosti“. Z tohoto místa je krásný pohled do kraje, na protější lesnaté stráně i část Brna.

Cesta pokračuje stále do mírného kopce a zprvu travnatým terénem až k lesu; stále je velmi dobře schůdná. Ještě než se zaboří mezi stromy, stojí zde druhá kaplička – narození Páně, kde nad svatou rodinou hlásá anděl radostně „Zvěstuji vám radost velikou“. A nyní již cesta pokračuje lesem ke třetímu zastavení – klanění tří svatých králů narozenému Spasiteli. Poblíž tohoto místa se v lese nachází maličká studánka, také v nedávné době hezky upravená. A značení vede poutníka bezpečně stále dál – občas se objevuje informační směrovka s textem „Poutní cesta sedmi radostí Panny Marie“.

Na menším paloučku s rozcestím se nachází čtvrtá kaplička, připomínající událost nalezení dvanáctiletého Ježíše v je-

ruzalémském chrámě s jeho slovy „Jak to, že jste mne hledali?“. Zde je třeba držet se ukazatele, neboť zelená značka, která se tu vyskytuje, by mohla svést jiným směrem. Naše cesta se zde noří do lesního úvozu – je to úzký zářez, ale dobře průchozí. Tam, kde se již pěšina rozšiřuje, se nachází malý památníček připomínající zakladatele zdejšího řádu paulánů – svatého Františka z Pauly. V kterékoli roční době je místo ozdobeno květy – zřejmě je zde stále světec uctíván.

Po vyjítí z úvozu na širší stezku stoupáme stále velmi mírně vzhůru pohodlnou, dobře schůdnou pěšinou. A také životní cesta Panny Marie se posunula – léta Kristovy činnosti nejsou připomínána a další kaplička hlásí největší radost matky – vítězství Syna nad smrtí – zmrtvýchvstalý Kristus a nápis „Vstal z mrtvých, jak řekl“.

To již máme veškeré stoupání za sebou a pohodlně jdeme širokou cestou směrem ke Vranovu. Ukazatele nás stále provázejí. Nacházíme ještě další zastavení, připomínající seslání Ducha svatého s textem „Sešlu svého Ducha na všechny lidi“ a naše putování se pomalu chýlí ku konci, tak jako i životní cesta Panny Marie se završila.

Poslední kaplička stojí již při východu z lesa, nad Vranovem, pouť končí na svahu proti kostelu. Chrám je z toho místa nádherně vidět, je to kouzelné zakončení

Zastavení Poutní cesty sedmi radostí Panny Marie, 2018, autor Milivoj Husák

putování u posledního obrazu, který znázorňuje nanebevzetí Panny, s apostrofou „Zdravas, Královno!“ Zde je možno chvíli spočinout s pohledem na protější svah, kde je vidět nejen kostel sám, ale i lichtenštejnská hrobka pod ním. Pohled velice krásný, který odměňuje toho, kdo až sem došel. A nabízí se samozřejmě možnost ukončit pobožnost v kostele.

A nyní ještě taková menší rada pro ty, kterým už pro věk nebo jiný zdravotní důvod dělá

problémy chůze do kopce. Je možno tuto trasu absolvovat i opačně – od Vranova do Lelekovic, čímž se lze vyhnout nepříjemnému stoupání. Od konečné stanice autobusu č. 57 na Vranově se pustit kousíček vzhůru, pak doleva polní cestou a přes silnici vedoucí k Šebrovu. Tuto přejít a pokračovat ke kříži rodiny Šebkovy, dále podél lesa k poslednímu zastavení poutní cesty. Tato varianta potom vede chodce zpočátku stále po rovině lesem a klesá až do Lelekovic. Je to vcelku nenáročná vycházka a dovede poutníka přímo k zastávce autobusu, kterým se může navrátit do Králova Pole. Autobus ve všední dny jezdí cca vždy po hodině, kupř. v 11.30, 12.30 hodin, po 14. hodině jsou intervaly půlhodinové. A pokud má zájem, restaurace na náměstíčku mu poskytne po cestě občerstvení.

LS

TÁBOR HUSOVICE: ZUBŘÍ 2021

Chtěly bychom se s vámi podělit o zážitek z tohoto tábora.

Tématem celého tábora byla hra Jumanji [džumandži]. Elen a Sára jsou již 100 let uvězněny právě v této hře, pokouší se dostat ven a my jsme jim v tom měli pomoc.

Denní program byl rozvržen tak, že byl ráno v 7.30 nástup na rozcvičku, pak se šlo na snídani a potom jsme měli 20 minut volno. Poté se konal duchovní program, nějaká hra a oběd. Po něm následoval asi dvouhodinový polední klid. Přibližně ve 2 hodiny se konal další program přibližně na hodinu. Následovala malá pauza a potom další program. Pak už byl čas na večeri, někdy jsme mívali i táboráky.

Všichni byli rozděleni do skupin barev modré, zelené a červené. Samozřejmě nechyběla aktivita naplněná i již „tradičními“ hrami, jako byly např. vlajkovaná a vybíjená. Ve volném čase jsme hráli fotbal a plážový volejbal. V poledním klidu jsme si mohli také užít zábavu v rybníčku v areálu, kde nechyběla ani skluzavka do vody.

Tento tábor s sebou přinesl i novou aktivitu – BENEFITOVKU. Hrála se nějaká hra, kde vyhrálo pět lidí. Tato pětice pak měla následující den výhodu nebo odměnu.

U her jsme si někdy zamotali hlavu, ale také pěkně namohli tělo. Někdy musely jednotlivé skupinky bojovat o skupinkové body, jindy byly hry pouze pro jednotlivce. Každopádně se každý snažil, co nejvíce mohl.

Bydleli jsme v chatkách, které se jmenovaly podle květin. Například my jsme bydlely v Mateřídoušce. Každá dřevěná chatka měla svou vlastní toaletu, sprchu a nechyběla ani dvě patra. Byla pro až pět lidí a měla zatočené schody.

Jídlo jsme měli v jídelně v areálu. Snídaně, svačina, oběd, svačina, večere. Bylo vynikající! Na snídani švédské stoly, teplé večere... Mňam!

Vřele doporučujeme jet na tento tábor!

Martina a Barbora Jelínkovi

SUŠICE, BRÁNA ŠUMAVY A HUSOVICKÉ FARNOSTI

Možná to taky znáte, přistěhujete se do Brna, začnete chodit do kostela, ale vlastně tam nikoho neznáte. Máte pocit, že všichni kolem vás se znají, ale vy tam tak úplně nepatříte.

Farní dovolená je dobrou příležitostí, jak se poznat s těmi, se kterými se setkáváte v neděli na mši, ale jinak se neznáte. Prožili jsme šest úžasných dnů naplněných jízdou na lodích, putováním šumavskou přírodou, společným vařením, sdílením, a modlitbou. Každý z nás se snažil přinést kousek ze svého umu pro ostatní, a tak bylo loutkové divadlo, zpívání a hraní společných her.

Zázemí nám poskytli bratři kapucíni. Děti měly prostor k běhání, hraní a koupání. Někdy se zdálo, že klášterní chodby byly postaveny právě pro děti, aby měly prostor na honění a rozmanité hry.

Děkujeme za společné chvíle.

Eliška, Petr a Bertík ze Soběšic

KŘÍDLA STANISLAVA KRÁTKÉHO – 4. DÍL

Rok 1945 byl rokem radosti, nadšení, ale přesto bylo jasně řečeno: *Připravte se na doby těžší.* To nebyl oddech ani konec. Vypadalo to sice pěkně, ale kdo viděl trošku hlouběji a kdo bral vážně slova, která padala v Parlamentě a na jiných místech, nemohl být lehkomyšlný. Jak to probíhalo v roce 1948, to víme. Já bych připomněl – to jsem byl před červnem roku 48 ještě v Žarošicích – jedno kázání. Mělo tento příběh: lidé jedou ve vlaku, v rychlíku, pěkně to jede a najednou někdo říká: „Poslyšte, neměli jsme tady zastavit? Nejedeme nějak rychle?“ Byl tam jeden dobrý muž, který techniku řízení ovládal, a ten povídá: „Já tam jdu.“ Tak odvážně jde, projde několika vagóny až k strojvůdci a tam vidí šileného strojvůdce. Volá na něho, ten na nic nereaguje, zřejmě už dal také po hlavě svému topičovi, který ho na něco upozornil. Co teď? „Človče, neblázní!“ Strojvůdce se nedal, ale muž byl pohotovější a praštil ho po hlavě. Ne že by ho zabil, on jen padl. A muž s pomocí Boží pomalíčku brzdil a vlak ubrzdl. A závěr tohoto kázání: „Bratři, nezdá se vám, že jedeme taky nějak moc rychle?“

Tak to je ukázka jednoho kázání. *Nejedeme nějak rychle?* Skoro bych řekl: *Nezbláznil se ten řidič, ten strojvůdce? Co to dělá?*

První místo jsem tedy dostal v Žarošicích. Předtím jsem tam nebyl, i když jsem o Žarošicích slyšel – o Žarošicích se učí všichni bohoslovci brněnské diecéze. Patří mezi několik významnějších míst, kde byly i různé fakulty jurisdikční, pro

zповěd a vůbec pro duchovní správu. Ale pro mě to tehdy byl velký objev. Najednou jsem si totiž uvědomil, že jsem na jednom z nejstarších cyrilometodějských bodů. Od nejstarších dob totiž mezi Velehradem a Žarošicemi existovalo společenství.

A moje druhé místo, Řečkovice, zase souviselo se smrtí P. Antonína Sáňky. Ten v Řečkovicích probudil mládež. Chopil se ministrantů. V červenci 1948 s nimi jel na brněnskou přehradu, aby se osvěžili. Zřejmě dostal srdeční záchvat a přitom zahynul. Zemřel ne jako sportovec, ale jako pastor, jako pastýř. Já jsem pak na jeho práci navázal. *Jedem proti proudu. Nedáme se.*

Rozloučení s dobrým bratrem Antonínem bylo v Řečkovicích. Pohřbíval ho tehdy otec biskup. A já jsem mu spolu s ostatními kněžskými asistoval. Povím vám, co mě nejvíc dojalo. Jak jde podávající při přijímání s hostií, jde před ním jáhen nebo kněz a drží patěnu. Přišli jsme k mamince otce Antonína. Jak to ona (i celá její rodina) prožívala bolestně – o tom nepochybujme. Někdo by se zeptal: jak ta maminka to, co bylo pro ni nečekané a bolestné, přežije? A já jsem najednou uviděl, jak na tu patěnu spadla velká slza z jejího oka. Ta maminka prožívá velikou bolest, ale ona jí dává na patěnu. Ta vzpomínka na tu slzu, velkou slzu, co jí tekla z očí a padla na tu patěnu, a ona přijala Tělo Páně, to se mi zdá obrazem úžasné vnitřní síly, která stále církev proniká. A to právě v těch těžkých chvílích, jako je např. ztráta milovaného syna. A někdo by řekl: Pane Bože, proč?

Stanislav Krátký (vpravo) na nucených pracích během 2. světové války

Vždyť já jsem ho přece radostně věnovala službě Boží. Jak to, že on končí? Jak to, že se toto neštěstí stalo, a navíc při výkonu jeho duchovní služby? Zde však není otázka *Proč?* – ale ono *Ano, i když je to těžké.* Všechno má svůj hluboký smysl a já jsem přesvědčen, že ta slza je symbolem úžasné síly, kterou církev stále čerpá.

Když se podívám na tu dobu z hlediska osobního, myslím, že nejzajímavější byla léta, kdy jsem (až do roku 1956) kázal na různých místech v Brně, pak to byly události, které vedly bezprostředně k mému zatčení, dále pobyt ve vězení až do amnestie roku 1960, stejně jako doba následující, která byla ještě delší, kdy jsem až do příchodu sovětské armády pobýval mezi dělníky, doba, která – a to je paradox – mi pomohla zpět do duchovní správy. (V té době totiž nastal u nás takový chaos a nepořádek, že se zapomnělo, že bych v duchovní správě vůbec neměl být, ale že jsem tam byl jen na krátkou dobu. Jak mi to ostatně přišel jen krátce před rokem 1968 oznámit přímo na jeřáb jeden pracovník Státní bezpečnosti, že nikdy nebudu farářem. Na to jsem ale byl zvyklý, to mi bylo řečeno mnohokrát.)

Kriminál začal pochopitelně v Brně, v nové vyšetřovačce. Tam jsem poznal tu

dokonalou stavbu i ten způsob při tzv. vyčázkách v betonovém trojúhelníku. Celá doba vyšetřovačky byla mimořádně nabitá výslechy. Dokonce i odborníci později při rehabilitaci žasli, kolik jsem měl výslechnů. Zatčen jsem byl 11. června v roce 1958, počátkem září jsem byl odsouzen. Mojí mateřskou věznicí se staly Valdice (ten termín *mateřská věznice* jsem do té doby neznal). Měl jsem výslechy i na Slovensku, už jsem si dělal naděje, že se dostanu do jiné věznice, kde to bude příjemnější, ale odpověď zněla: Vaší mateřskou věznicí jsou Valdice. Ostatně také samo vyšetřování na Slovensku bylo dramatické – už jsem se lekl, že mě vezou někam do Sovětského svazu, protože se ještě o půlnoci v Prešově nastoupilo do vozu a jelo se dál. Říkal jsem si: Kam můžeme ještě z Prešova jet? Naštěstí jsme odbočili na jih, do Košic.

A pak zpět do Valdic. Tam jsem se dostal na tu slavnou vatikánskou směnu, kde se brousí sklo. Vatikánská směna měla 50 i více vězňů, kteří se sešli z různých ubikací, a tam jsme zažili mnoho pěkných chvil. Práce nebyla moc příjemná, zvláště když se sešli podivní vězni, ke kterým jsem patřil. Měli jsme totiž na starosti tzv. vachtle, tj. slzy, které mají spoustu plošek, a je to velmi problematické je zvládnout, zvláště když ty odlitky nejsou úplně v pořádku. A právě s takovými se na nás pamatovalo. Ale nenaříkejme: to společenství bylo velmi pěkné, bylo velmi povzbuzující. Do té doby také spadá moje setkání a spolupráce s dr. Jaroslavem Kadlecem, které mimořádně hodnotím a na které také on rád vzpomíná. Těch zážitků ve vězení bylo dost, ale čím tato doba vynikala mimořádně, je solidarita. Kdykoli některý vězeň něco dostal, pamatovalo se na všechny.

Mě mimořádně potěšilo, že když jsem tam přišel (oni věděli, že mám přijít), byl už pro mě připraven balíček chleba. Někdo by řekl: Co to je? Nezapomínejme ale, že v ještě v roce 1958 byl lístkový systém. Dar to tedy byl velmi veliký. A pak se solidarita projevovala ve vztazích, i když byla porušována lidmi, kteří byli posíláni mezi nás, aby naše společenství narušili. Dále to byl liturgický život, možnost žít eucharisticky – i díky vězňům, kteří už byli starší, někteří přešli z pracovišť u Příbrami.

Zkrátka bylo to něco na první pohled velmi temné, ale ve skutečnosti byla v tom tajemství kříže skryta nová útěcha, nová síla a skoro bych řekl také *nová křídla*, když už se k myšlence křídel vracím. A zas tam bylo *My jdeme proti proudu* – zvláště pak na té vatikánské směně, když jsme byli v takovém množství pohromadě a mnozí byli již tak otužilí, že už ani nevnímali tu situaci vězeňskou nějak tragicky. Pro nás, kteří jsme tam byli kratší dobu, to pochopitelně ještě bylo nepřijemné, zvláště když bereme v úvahu další exkurzy na vyšetřování a nové protokoly.

I ve vězení jsme mnoho získali. Já např. velmi rád vzpomínám, i když mi to někteří naši vytýkali, že jsem věnoval hodně pozornosti jednomu východňanovi, jmenoval se Čakan, velký znalec východní liturgie, obdivuhodný člověk, fenomén na paměť. Znal nazpaměť všechny liturgické texty a to bylo pro mě jako západňana – ovšem s velkými sklony obdivovat východ – jedinečné, když jsem poslouchal jejich východní liturgii. Toto pak zůstávalo jako prvek, který nás dále provázel.

Po návratu z vězení po 60. roce jsme se hned chopili práce. Právě v té době probíhal II. vatikánský koncil. Ten skončil

v roce 1965 a my jsme již byli vyzbrojeni těmi dokumenty a tou zkušeností a nebylo problémem začít pracovat na přípravě bratří a sester, kteří cítili v sobě povolání k duchovnímu nebo řeholnímu životu. A pracovali jsme rovněž pro laiky – byla celá řada přátel, kteří naše setkání uvítali. A to už jsme u celé kapitoly práce podzemní církve, která pak vyvrcholila rokem 1967, kdy moravská větev skryté církve dosáhla toho, že měla svého biskupa.

Dalším oddílem – až do příchodu sovětské armády – je pobyt mezi dělníky. To jsme na Lesné stavěli první základy, betonovali a najednou ke mně přijde poměrně mladý, sympatický muž, tedy o něco starší než já, a uctivě se ukloní. Říkám si: Je to doopravdy, nebo co to je? A on se mně představil: „Já se jmenuji Karmaš. Chodil jsem na vaše kázání, když jste je ještě míval tady v Brně. A já, když jsem zjistil, že jste *zde* (*to jsme přišli zas na nové staveniště a on tam také se svojí partou na těch základech pracoval*), jdu vás, otče, ujistit, že zde máte mnohem více posluchačů, kteří vás pozorují a poslouchají, než jste měl v těch kostelích.“ Prostě ve smyslu: *děláte zde větší dílo, než kdybyste chodil denně kázat k Michalovi. Oni by vás tam tak jak tak nepustili. A ještě dodal* (on dokonce pracoval jako odborář): „Ujišťuji vás, že každého jsem na to upozornil, že je s námi farář.“

A pak – je tu známý Josef Knotek, postava, kterou znala řada dělníků. A pokud je někdo obeznámen se strukturou Pozemních staveb v Brně, tak – ať už byl nahoře na ředitelství, nebo mezi dělníky nebo v nějaké administrativě – tak se s tímto jménem určitě setkal. Už to je zajímavé, *jak* jsme se setkali. Já jsem tam normálně pracoval na jeřábu – podle toho,

jak která parta potřebovala. Jednoho dne za mnou přišel a povídá: „Pane faráři, já bych vás pozval do naší party. Jsem Josef Knotek.“ Jeho parta byla jedna z nejlepších: pracanti, efekt veliký. Myslím, že mně to potvrdí i jiní. Jakýkoli schodek, co Pozemní stavby měly, Knotek vždycky dodělal. Měl totiž dopředu práce nadělané za miliony, ještě ji ani nemohl napsat, ale hotová už byla. Byl to člověk, který dokonce dostal titul *hrdiny práce*. Jako šéf party mohl chodit s rukama v kapsách, ale on byl všude, při nejtěžší práci, v nočních směnách, když třeba něco zamrzlo. On to přitom nedělal kvůli penězům, ale pro smysl pro práci, pro organizaci práce i pro etické požadavky. Kdyby mu třeba někdo přišel opilý do práce, hned letěl. Po práci, ať se napije, ale jinak běda. To totiž byly všechno práce výškové, tam byla velká zodpovědnost. Ptal jsem se: „Jak jste na mě přišel?“ A on říká (a přitom mi tykal): „Já už tě dlouho pozoruji. My takový lidi potřebujeme.“ Já jsem jen namítl, že netoužím po tom, abych měl 12 hodin denně, protože mám i svůj duchovní svět. A on říká: „To se neboj. Budeš pracovat, jak bude třeba, a my ti to zas vynahradíme jinak.“ A v tom *vítězném* roce 1968, kdy už si všichni mysleli, že vítězí demokracie, jsem nejenom tušil, ale my jsme věděli, že nevíteží, tak v té době jsem mohl absolvovat téměř měsíční studijní cestu do Švýcarska. A přitom nebylo třeba si brát dovolenou. Já jsem měl tolik hodin nadpracovaných, že on je jenom rozepsal. Tak to je obraz člověka – sám o sobě říkal: „Jsem komunista a vždycky jsem byl. Já nejsem proti církvi. Víím, že su špatný katolík, víím, že mám chodit každou neděli do kostela, jenomže zas jdu pomáhat tře-

Stanislav Krátký v roce 2009 na táboře Radost

ba na fušky a tak, abych lidem pomohl.“ Rodinu měl četnou. No, nevím, kdo by při tomto srovnání obstál. Když pak jsem byl sledován a přímo atakován Státní bezpečností, přišli za ním dva a vysvětlili mu, jakého zločince ve své partě má. A on jim na to řekl: „Kluci, já vás neznám. Poznal bych vás teprve, kdybyste zde pracovali. Ale kdo je on, to já vím. A běžte si stěžovat prezidentovi, ani slovo vám nepovím.“ Když poznáme takové lidi, nakonec víme, že ten náš národ není tak špatný.

Ještě bych dodal, že kdybych splnil určité podmínky související s podpisem, o němž by někdo řekl, že co je to podpis, že na něm nezáleží, tak bych možná mohl nastoupit hned po návratu. Já jsem ale toto neudělal. Ne proto, že bych byl proti někomu, ale to není můj svět. Komu nepůsobí potíže měnit své názory, měnit podpisy, tak toho nebudu soudit, ale zůstal jsem tam a ten pobyt mezi dělníky, to byla další hříbna. To bylo zase otevření dalších prostor. Ve vězení jsme měli elitní společnost. Tady zase byl normální, náš člověk, pracující a někdy velmi kritický.

Nebyl to odpor pro odpor. Je to otázka, zda jsme ochotni něco obětovat. A právě tímto roste svoboda, tím roste i náš elán k tomu, abychom se mohli věnovat věcem, které bychom zahrnuli pod výraz *skrytá duchovní správa*. Ta není proto, aby konkurovala, ale aby doplňovala to, co někteří v duchovní správě ani konat nemohli a co by bylo pro ně možná mimořádně nebezpečné. Čili *vivat periculum*, to je zajíma-

vé heslo, *ať tedy žije i to, co je nebezpečné*. Kdybychom totiž neměli odborníků, kteří dovedou přistoupit k vysokému napětí, nebudeme mít ani elektrickou síť. Tuto strukturu pak přenáším také na duchovní pole. A tak můžeme říct: *Díky, Bože, za ta křídla, že nám k tomu pomohla*. A to je poučení.

Podle pořadu Miloše Doležala pro Český rozhlas.

DROBNÝ ZÁŽITEK

Chci se s vámi podělit o jeden drobný zážitek z neděle po naší duchovní obnově pro ženy.

Vyrazila jsem se svou kamarádkou Majkou do lesa. Je nám vcelku jedno, kam vyrazíme, protože se stejně jen tak potulujeme, sbíráme bylinky a kytky a povídáme si. Vzala jsem auto a navrhla, že tentokrát pojedeme do údolí říčky Libochovky, kde to neznáme a kde to podle mapy vypadá, že tam snad ani není žádná turistická značka. Je to takové schované údolí za Dolními Loučkami.

Jely jsme autem, až kam se dalo, a když se polňačka blížila k prvnímu brodu, chtěla jsem nechat auto u cesty. Bylo však vidět, že louka patří k nějakému obydlí. Píšu obydlí, protože to nebyl dům, domek ani chata... spíš salaš, ale prý tam její obyvatelé žijí léta celý rok, jak jsme pak zjistily.

Šly jsme se raději pozeptat, jestli auto nevadí. Venku byl děda s vnukem, kteří na pozdrav a dotazy neřekli ani slovo, ale zavolali ženu a dál si nás nevěšali. S paní jsme se pak chvíli domlouvaly, že se vrátíme a odjedeme, než se setmí.

Užívaly jsme si pak dlouho krásu kolem. Louky, řeku, les... K večeru jsme to otočily a cestou zpátky trhaly kytky. Při tom trháni kytek mě tak napadlo... skoro jako nějaký vnitřní rozkaz: Natrhejte kytku i pro tu paní a zanechte jí to.

Dost dlouho jsem to v duchu potlačovala s tím, že je to vcelku blbost. Vždyť i tak se tvářili, že je obtěžujeme. Ale pak mi to nedalo a vyslovila jsem to nahlas. A Majča na to jen: „Jó, proč ne.“

Tak jsme pak za paní ještě zašly, vytáhly ji znovu z domu a daly jí trochu povadlou kytku z květin, které jí rostou stejně všude kolem. Řekly jsme jí, že jen děkujeme, že jsme tam mohly nechat auto, a aby věděla, že už jedeme.

Paní se najednou neuvěřitelně rozpovídala. Chrlila ze sebe všechno možné, my jsme tomu ani nerozuměly, ani jsme neměly šanci skočit jí do řeči. Tak jsme hodně dlouho u nich na dvorku jen tak stály a poslouchaly – její trápení z letošní zimy a jak se z toho nemůže vzpamatovat. A pak se zničehonic najednou zarazila a říká: „No, jsem já normální? Co to dě-

lám? Přijdou sem cizí lidi a já tady melu.“ Tak jsme se začaly všechny smát, že tomu sice taky nerozumíme, ale jestli se jí tím ulevilo, tak je to asi v pořádku.

Cestou zpátky jsme si s Majkou říkaly: „Týjo, co to jako bylo?“ A já jsem si v duchu vzpomněla, jak mě na faře poba-

vila Marcelka, když mluvila o překračování svých hranic a prostoru – jak si člověk i v kostele někdy změní přesnou vzdálenost od těch druhých, a nejen v době pandemie. A hned v neděli jsem dostala pokyn to vyzkoušet. Bůh nás použil, abychom té paní posloužily.

Lenka K.

DAR LÁSKY – SBÍRKA NA FARNOST

V neděli 14. listopadu 2021 od 8 do 13 hod. a od 17 do 19.30 hod. proběhne na faře v Husovicích již tradiční sbírka na farnost.

Letos proběhne formou farmářského trhu. V nabídce budou domácí pochutiny, jako např. džemy, zavařeniny, sirupy a jiné produkty z ovoce i zeleniny nebo také cukrářské výrobky. Prosíme všechny šikov-

né kuchařky a kuchaře, aby je přinesli na faru v **sobotu 13. 11. od 16 do 19 hod.**

Finančním darem přispějete na farnost a na opravy kostela. Kdo nemá možnost přispět na farnost při akci Dar lásky, může poslat dar na farní účet 2702413319/0800. (Na vyžádání je možné získat potvrzení pro odečet daru z daní).

Za všechny dary pro farnost děkujeme.

FARNÍ AKCE

2. listopadu se po večerní mši v Husovicích koná průvod za zemřelé.

10. listopadu se zúčastníme svatomartinského průvodu, zakončení bude na faře.

27. listopadu budeme na faře vázat věnce.

28. listopadu se bude rozsvěcet vánoční strom.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: [srdicko.husovice@seznam.cz](mailto: srdicko.husovice@seznam.cz)

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXV, 4/2021, 17. 10. 2021**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 5. 10. 2021. Uzávěrka dalšího čísla Srdíčka bude 1. listopadu.